

Entre el divorci i la generositat

«Sánchez i Chacón han de calibrar fins on porten el pols si no volen que ERC es converteixi en hegemònica a les municipals»

Hi ha divorcis que es resolen en qüestió de setmanes i d'altres que s'allarguen durant mesos o anys, perquè sempre hi ha factures al calaix que ennegreixen l'ambient. El cas de Junts i el PDECat s'emmarca en aquesta segona categoria, perquè la separació s'ha fet efectiva però encara queden carpetes pendents de resoldre's. La més rellevant, en termes estratègics, és la de les eleccions municipals del 2023. Els postconvergens, ara liderats per Àngels Chacón, encara mantenen pes al territori -vora 150 alcaldies-, però els de Carles Puigdemont tenen tot el pes d'una marca consolidada, presència nombrosa al Parlament -a diferència del PDECat, que no va obtenir-hi representació després d'una campanya en solitari- i conselleries clau al Govern.

Les posicions de sortida són similars a les de la negociació per anar junts a les eleccions catalanes del 14-F, que van acabar fracassant. Junts manté que la fórmula que proposaven permetia als de Chacón disposar de 5 escons amb el repartiment actual de forces, mentre que l'altra part insisteix que se'ls volia fer desaparèixer, especialment a nivell de projecte i d'herència política. El cas és que els 77.000 vots obtinguts pel PDECat, en certa manera, van impedir a Junts superar ERC i mantenir la presidència de la Generalitat, anàlisi compartida per bona part dels quadres que van fer el salt de l'antiga CDC al projecte de Puigdemont. Una anàlisi, per cert, que va ser l'origen del brot crític amb Jordi Sánchez, secretari general de Junts, que des de fora de la presó aspira a consolidar encara més el seu lideratge de portes endins.

En la reunió de l'executiva de dilluns al Montseny, Junts va voler solemnitzar que tancava la porta a un acord global amb el PDECa (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222352/junts-descarta-acord-global-pdecat-eleccions-municipals>) i, va convidar els alcaldes que encara hi militen a fer el pas a les noves sigles, que tot just ara compliran un any. El càlcul més optimista que fan a les files de Puigdemont és que, quan quedi poc per a les municipals i no s'hagi arribat a cap entesa global, aquests alcaldes faran un salt natural cap a Junts. El procés de decantació es va fer evident amb la fundació de Junts, quan la immensa majoria de càrrecs institucionals i lideratges carismàtics -inclosos els presos- van abandonar el PDECat. Josep Rull i Jordi Turull hi van tenir un paper clau, allunyats com estaven de la direcció de David Bonvehí (<https://www.naciodigital.cat/noticia/205209/presos/retiren/proposta/encaix/amb/jxcat/rebutjada/dir-eccio/pdecat?rlc=p1>) i, abans, de Marta Pascal.

El problema per a Junts, en tot cas, és que hi ha alcaldies rellevants en què els postconvergens tenen alcaldies fortes. És el cas, per exemple, d'Igualada (Marc Castells), Mollerussa (Marc Solsona), Puigcerdà (Albert Piñeira), Vilafranca del Penedès (Pere Regull), Tortosa (Meritxell Roigé) i Reus (Carles Pellicer), entre d'altres. Girona (Marta Madrenas) i Vic (Anna Erra) són bastions consolidats de Junts, una marca molt forta en aquestes ciutats arran de la projecció que hi té el lideratge de Puigdemont. Al marge d'això, però, a les dues bandes saben que una lluita caïnita pot obrir la porta a victòries d'ERC, encara que siguin per la mínima, en capitals de comarca. Això, sumat als problemes que té l'espai postconvergent a l'àrea metropolitana, on els republicans aspiren a competir amb el PSC, poden alterar el mapa municipal i enfortir el rival directe, amb qui comparteixen la Generalitat però no es deixen de mirar de reüll.

Un partit amb aspiracions hegemòniques com Junts es pot permetre el luxe de no trobar una solució que li permeti jugar la partida en capitals de comarca? És cert, en tot cas, que tant Solsona com Castells van ser ariets del PDECat en la negociació per la reordenació de tot l'espai, i que en política les qüestions de pell -que ho diguin a Puigdemont i a Oriol Junqueras- pesen més que les

estrictament professionals. Un acord global només beneficiaria el PDECat, perquè agafaria oxigen en un moment en què la situació d'extraparlamentarisme els compromet la supervivència (<https://www.naciodigital.cat/noticia/220004/pdecat-fia-supervivencia-chacon>) , però la generositat local permetria a Junts no perdre-hi. O, si més no, no posar-ho més fàcil a ERC.

No es tracta de tornar a viure junts, perquè la convivència seria impossible, sinó que el divorci es produeixi en termes civilitzats. Per això Sánchez i Chacón han de calibrar fins on porten aquest nou pols per fer front a la consolidació dels republicans als municipis, perillosa per ells perquè, combinada amb la presidència de Pere Aragonès i un escenari econòmic esperançador, els podria comprometre el futur en el mitjà termini.